

Mental Orgasm

Ellen Angus, Jenny Simm & Annika Stridh på konsthögskolans galleri i Umeå.

I Umeå konsthögskolas galleri presenteras under hösten fyra gruppställningar av masterstudenterna i fri konst. Först att visa sina arbeten är Ellen Angus, Jenny Simm och Annika Stridh med utställningen *Mental Orgasm*. Utställningens titel beskrivs grundligt i den medföljande texten. Innan konstnärspresentationer och verktexter ges både en lexikal definition och etymologiska härledningar av orden *mental* och *orgasm*. Alltså, beroende på hur och i vilken kombination orden används kan de naturligtvis betyda olika saker. Kanske är det en inledande påminnelse om den meningsbärande vikt som finns i alla sammanhang och relationer. Konstnärerna visar stora och sammanhållna verk och delar utställningsrummet i tre avdelningar. Var för sig bildar verken egna rum som avgränsar sig mot varandra genom sina respektive gestaltningars räckvidd.

Annika Stridhs installation *Tacky design for self-pity* (2016) består av en samling objekt som jag tror att de flesta av oss kan känna igen ifrån vardagslivet: några tavlor, en kaffekopp, en stol, en spegel, ett bord, ett par växter och en dator med mera. Objektet ser ut att ha organiserats för att efterlikna ett vanligt rum – vilket som helst. Visuellt leder gestaltningen mina tankar till de intetsägande låtsasrum som går att finna i beställningskataloger och heminredningsmagazin. Men, delar av verket och hur det är presenterat, gör att jag stundtals tvekar och jag funderar på om det inte bör förstås som en imitation av konstnärens eget rum, eller just som något konstgjort. Med tanke på verkets titel och utförande tänker jag till sist att det andra alternativet är den önskade läsningen. I vilket fall är det särskilt en del av gestaltningen som träffar mig. Det är datorn som står på bordet och tillsynes automatiskt återger rader av text. Bokstäverna framträder omständigt på skärmen på ett sätt som imiterar en skrivande handling. Vi kan se hur en för oss frånvarande författare skriver meddelanden: skickar, skriver fel samt dröjer vid vissa ord eller bokstäver. Textdelen fungerar som en öppning och ger mig som besökare möjlighet att relatera till verket. Den får mig att tänka på alla meddelanden; både meningslösa, allvarliga och självutlämnande som jag själv har skrivit och skickat, men också alla meddelanden som jag istället för att skicka har raderat. Meddelanden som till slut bara finns för mig. Men, ord som inte har uttalats och meningar som drar sig undan betyder också någonting.

Nära rummets mitt finner vi Jenny Simms verk *It's You I'm Looking for* (2016). Det är en rumslig installation där konstnären har organiserat en yta som ett scenrum för karaoke. Scenen är ett podium som står fritt och alltså öppnar sig mot rummet i alla riktningar. Som besökare uppmanas vi att beträda scenen där hörlurar och en mikrofon väntar på att användas med hjälp av instruktioner från en tv – nästan helt i enighet med karaoketraditionen. Men, till skillnad från karaokens konventioner så har *It's You I'm Looking For* installerats för att koncentrera vår uppmärksamhet på en helt vanlig hälsningsfras. Alltså: "hej" eller "hello". Konstnären säger själv att verket är en undersökning av hur vi människor interagerar i det offentliga rummet och hur vår kommunikation i förlängningen påverkar samhället i stort. Simm har skalat bort de delar av karaokehandlingen som jag vanligtvis förknippar med prestation. Det vill säga gruppträck, sång och fokus på framförande. Trots det infinner sig en välbekant känsla av blyghet när jag beträder scenrummet. Att säga "hej!" är möjligen mer laddat än vi först kan tro. I det finns en risk som beror på handlingens utfall. Kommer den andre personen att se och höra mig?, kommer hen att vilja hälsa tillbaks? Att göra sig själv synlig och att

låta sig bli sedd i det offentliga rummet är således en existentiell handling som har betydelse. Naturligtvis är *It's You I'm Looking For* också en plats för att leka, ensam eller tillsammans någon, och utforska hälsningsförfarandets alla aspekter.

BILD: Ellen Angus, Jenny Simms och Annika Stridhs utställning *Mental Orgasm*. Längst in i utställningsrummet visar Ellen Angus en rumslig installation som består av verken *Fortunes Fool* (2016), *Elephant in the Room* (2016) och *Syrup* (2016). *Fortunes Fool* är ett tvådelat videoverk (som konstnären gjort tillsammans med kollegan Nils Gunnars). I videon som projicerats mot galleriets borte vägg utgör ett rutnätsmönster grunden för ett virtuellt rum. Över rutnätet spelas ett antal scener upp: vi får möta en person som förklarar hur vi motverkar samt tar bort fukt och mögel i vår lägenhet, en varelse (hälften häst hälften kvinna) som gör audition för pjäsen 'Old Times' skriven av den brittiske nobelpristagaren Harold Pinter. I videon visas också personer som dansar till samtida musik samt animerade bilder av till exempel avfall och avloppsrör. Flera av objekten i videon återkommer i utställningsrummet vilket skapar nödvändiga beröringspunkter mellan verkens olika delar. Angus säger själv att hen är intresserad av psykologiska aspekter av begär och påminner om att begäret i en kulturell kontext är beroende av olika maktstrukturer. Vad är det till exempel lämpligt att känna begär inför? Vilken normativ etik bestämmer föremålet för våra begär samt möjligheten att uppfylla dem? Hen kritiserar starkt den neo-liberala och kapitalistiska politik som präglat Storbritannien sedan Thatcher vilken har gjort framgång (fortune) till något som bara de redan framgångsrika (fortunate) har möjlighet att nå.

Elephant in the Room har centrerats kring en betongkub som står i utställningsrummet och som konstnären fyllt med 500 lyckokakor. Vi kan inte se dessa men att de är inkapslade i betongen går att läsa sig till i utställningstexten. Att lyckokakorna hålls dolda för oss fortsätter att anspela på begärets mekanismer. Sedan att de förnekas oss med hjälp av en betongmassa (betong som är en så tydlig symbol för drömmen om och en förutsättning för vårt "moderna" samhällsbygge) gör det än mer intressant. Under vernissagekvällen gjorde Angus även ett performanceverk med titeln *Syrup* (2016). Verket pågick under galleriets öppettider och avslutades på betongkuben med att konstnären hällde sirap och smulade lycko-kakor över sig själv.

Utställningen *Mental Orgasm* behandlar på olika sätt individens relation till sig själv och andra i så väl aktuella som virtuella rum. Den är ett studium av våra kroppars sammanflätningar med andra genom vardagliga händelser i tid och rum, händelser som är viktiga för att de samtidigt *är* och *skapar* startpunkter för interaktion och utbyte i verklighetens stundom tilltalande virr-varr. Det verkar som att vi går mot en spännande höst.

Text: Sebastian Andersson
Volym 2016-10-03